

Arrest

nr. 310 445 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. NKANU NKANU
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juli 2024 tot teruggrijping en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2024 om 11 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. NKANU NKANU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 16 juli 2024, met vlucht SN358, aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op diezelfde dag de beslissing tot teruggrijping en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot teruggrijping, die verzoekster op 16 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

☐E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart door te reizen naar Rouen, Parijs en Deuil-LaBarre (Frankrijk) voor familiebezoek en na één week terug te keren naar België voor toerisme.

Echter betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van haar familieleden in Frankrijk. Verder is ze niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk en terug. Met betrekking tot haar voorgenomen toeristisch verblijf in België beschikt betrokkene over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten welke haar reismotief in België kan staven. Verder is ze ook niet in het bezit van bewijzen van logies in België. Afgaande op deze gegevens en vaststelling blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid." (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot intrekking van een visum en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugdrijving.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster voert een enig middel de schending aan van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009), van artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening nr. 562/2006/EG), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij betoogt tevens dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft begaan. Uit haar uiteenzetting kan ook worden afgeleid dat zij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht.

De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en haar verblijfsomstandigheden staven.

Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoekster verklaard heeft door te reizen naar Rouen, Parijs en Deuil-La-Barre (Frankrijk) voor familiebezoek en na één week terug te keren naar België voor toerisme. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet in het bezit is van een uitnodiging van haar familieleden in Frankrijk en dat ze ook geen vervoersbewijzen heen en terug heeft voor Frankrijk. Daarnaast stipt verweerder ook aan dat verzoekster voor haar voorgenomen toeristisch verblijf in België niet beschikt over documenten, zoals folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,... en dat ze ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden kent en evenmin toelichting kan geven bij haar voorgenomen toeristische activiteiten die haar reismotief in België kunnen staven. Verder motiveert verweerder dat verzoekster niet in het bezit is van bewijzen van logies in België.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters bewering dat slechts werd voorzien in een stereotiepe en niet gepersonaliseerde motivering is een ontkenning van de realiteit.

Haar betoog dat verweerder zou moeten uiteenzetten welke documenten zij nodig heeft om toegang te krijgen tot het grondgebied mist verder een juridische grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Door toe te lichten dat zij om een visum te kunnen krijgen een formulier heeft ingevuld en, bij haar visumaanvraag, heeft aangetoond dat zij aan alle hiertoe gestelde vereisten voldeed, toont zij niet aan dat verweerder artikel 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 14, 21, 22 of 32 van de verordening nr. 810/2009 heeft geschonden door de bestreden beslissing tot terugnijding te nemen.

Het feit dat aan verzoekster een visum werd toegestaan impliceert immers niet dat verweerder op het ogenblik dat zij het grondgebied wil binnenkomen niet vermog een controle door te voeren en niet in de mogelijkheid zou zijn om haar, op grond van wat is bepaald in artikel 3 van de Vreemdelingenwet, alsnog de toegang tot het grondgebied te weigeren.

Verweerder wijst er terecht op dat in artikel 30 van de verordening nr. 810/2009 uitdrukkelijk is aangegeven dat “[a]an het bezit van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid [...] als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst [kan] worden ontleend.”

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zouden zijn.

Waar zij aanstipt dat zij wel over logies in België beschikt kan zij niet worden gevolgd.

In het verslag van de grenscontrole staat het volgende:

*“-dat het de eerste keer is dat ze naar Europa komt
-dat ze huisvrouw is en dat haar man professor en advocaat is. Hij volgt momenteel een opleiding in Den Haag tot 20 augustus.
-dat ze komt voor een familiebezoek in Frankrijk (respectievelijk in ROUEN, PARIJS en DEUIL-LA-BARRE). Ze heeft geen uitnodigingen van vrienden of familie in Frankrijk, niettegenstaande ze er zal logeren. Na een week verblijf in Frankrijk zal ze naar België komen.
-dat ze niet weet waar ze in België zal verblijven. Vrienden die nog moeten aankomen uit RDC op 20 juni hebben iets geboekt en zij zou bij hen kunnen verblijven. Ze heeft geen informatie of bevestiging over/van de boeking.
-dat doel van het verblijf in België is toerisme. Ze heeft geen toeristische informatie of programma. Alles werd geregeld door de vrienden die nog moeten aankomen.
-Dat haar man haar niet zal vervoegen in Frankrijk, noch in België.
-dat ze 2100 euro en 550 US Dollar cash bij zich heeft en niet in het bezit is van kredietkaarten.
-dat ze een terugkeerticket naar Kinshasa heeft op 29/07/2024
- dat ze nog niet in het bezit is van vervoersbewijzen naar Frankrijk. Een persoon zou haar opwachten in Zaventem en die zou samen met haar de tickets (voor bus of trein) kopen om door te reizen naar Frankrijk.”*

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat verzoekster geen bewijs van logies heeft voorgelegd en ook duidelijk heeft verklaard dat ze niet weet waar ze in België zal verblijven en dat ze geen informatie heeft over een boeking.

Bij haar verzoekschrift legt zij plotseling een hotelreservatie voor maar dit voor de periode 2 tot 15 juli 2024. Zij is echter pas in België aangekomen op 16 juli 2024. Op dat moment had ze hoe dan ook geen geldige hotelreservatie meer. Bovendien vermeldt de reservatie die ze thans voorlegt uitdrukkelijk dat de reservatie geannuleerd is wanneer er niet tijdig ingecheckt wordt. Het is dus heel duidelijk dat deze reservatie geannuleerd werd.

Ze betoogt wel dat ze haar reservatie in orde zou hebben gebracht en dat ze hiervan reeds een bevestigingsmail had ontvangen maar dat ze de mail niet kon downloaden omdat ze geen internetverbinding had. De Raad stelt vast dat dit slechts een blote bewering is waarvoor niet het minste begin van bewijs voorligt. Er ligt thans geen bevestigingsmail voor, noch een bewijs van verlenging van de hotelreservatie. Er kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de vermeende internetproblemen, daar de luchthaven gratis wifi ter beschikking stelt.

Bovendien is het ook bevreemdend dat ze een verlenging zou geboekt hebben van 15 tot 20 juli, terwijl zij aan de grensinspecteur verklaarde dat ze eerst naar Frankrijk zou reizen en dan nadien een week in België zou rondreizen. In haar verzoekschrift legt ze plotseling een geheel andere verklaring af. Nu stelt ze dat haar echtgenoot, die zich in Den Haag zou bevinden naar België zou komen en dat ze samen tot 20 juli in België zouden blijven om vervolgens naar Frankrijk te reizen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster haar verklaringen voortdurend wijzigt, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen volledig ondermijnt.

Ook beweert verzoekster (in de uiteenzetting van haar feiten) dat zij in het bezit was van een heen en weer ticket voor Frankrijk. Wat dit betreft kan de Raad enkel vaststellen dat dit geen enkele steun vindt in het administratief dossier.

Bevreemdend is dat verzoekster in de uiteenzetting van haar feiten stelt dat zij in het bezit was van een heen en weer ticket voor Frankrijk, maar dat zij onder de uiteenzetting van het middel plots poneert dat zij geen ticket had voor Frankrijk aangezien het heel gemakkelijk is om naar Parijs te reizen en het helemaal niet nodig is om reeds voorafgaandelijk een ticket aan te kopen. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster brengt overigens niet het minste begin van bewijs bij van haar bewering als zou zij in het bezit zijn van een heen en weer ticket voor Frankrijk.

Verder argumenteert verzoekster dat zij in het bezit was van toeristische documentatie.

Ook wat haar bewering betreft dat zij in het bezit was van een toeristische reisgids kan zij niet gevolgd worden. Dit vindt geen enkele steun in het administratief dossier. Verzoekster werd uitvoerig gehoord en op dat ogenblik heeft zij, in tegenstelling tot wat zij poneert in haar verzoekschrift, geen enkel gewag gemaakt van een toeristische reisgids. Evenmin kan haar betoog gevolgd worden als zou de grensinspecteur van haar verwacht hebben dat zij alle toeristische trekpleisters uit het hoofd kon opnoemen.

Thans legt zij reisdocumentatie voor waarvan zij beweert dat zij dit in haar handtas had, maar dat ze moe was ten gevolge van de lange reis waardoor ze er niet aan gedacht heeft om dit voor te leggen.

Het is absoluut niet geloofwaardig dat verzoekster deze documentatie bij zich had, temeer haar zeer uitdrukkelijk werd gevraagd wat zij in België zou bezichtigen. Ook al was verzoekster moe van de lange reis, dan nog kan van haar verwacht worden dat wanneer zij expliciet ondervraagd wordt aangaande de toeristische plaatsen die zij wenst te bezoeken in België, alle documentatie voorlegt die zij op dat moment in haar bezit heeft.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat ze eerst naar Frankrijk zou reizen en dan één week in België zou blijven om België te bezoeken. De voorgelegde documentatie betreft echter informatie voor 20 dagen. Bovendien lijkt deze toeristische rondreis bestemd te zijn voor andere personen. Op de eerste pagina staan drie namen, maar niet deze van verzoekster.

Verzoekster stelt nog dat zij de vragen van de grensinspecteur niet goed begrepen had, dat er een communicatieprobleem was en dat zij bang was. Dit zijn echter gratuite verschoningsredenen die wederom geen enkele steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij de vragen niet begreep.

De stelling van verzoekster dat er geen enkele wettelijke bepaling is die haar verplicht de documenten die haar, bij de grenscontrole, werden gevraagd aan te brengen gaat voorbij aan wat is bepaald in artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder voorwaarden toevoegt aan de wet en zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding.

Er blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat het determinerende motief van deze beslissing incorrect is of dat de beslissing werd genomen, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van enig ander, niet nader toegelicht, beginsel van behoorlijk bestuur kan, op basis van verzoeksters beschouwingen, niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er voorts op dat de verordening nr. 562/2006/EG, waarnaar verzoekster verwijst, werd vervangen door de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening nr. 2016/399/EU).

In artikel 6 van de verordening nr. 2016/399/EU staat, net als in het vroegere artikel 5 van de verordening nr. 562/2006/EG, dat een vreemdeling die toegang wenst te krijgen tot het grondgebied *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden [moet] kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven”*.

Dit artikel toont nogmaals de bevoegdheid van verweerder aan en verzoeksters uiteenzetting leidt niet tot de conclusie dat het incorrect werd toegepast.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen die tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekster, door te stellen dat het feit dat zij veel moeite heeft gedaan om een toeristenvisum te verkrijgen, dat dit veel tijd en voorbereiding heeft gekost en dat zij bepaalde uitgaven heeft gedaan, niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen nadeel.

Zij toont dit ook niet aan door te stellen te vrezen in de toekomst geen visum meer te zullen ontvangen. Indien dit het geval zou zijn kan verzoekster immers eenvoudig haar beroepsmiddelen aanwenden tegen een gebeurlijke weigeringsbeslissing.

Haar sibillijnse mededeling dat de omstandigheden waarin een teruggrijping plaatsvindt, gekend zijn, laat de Raad verder niet toe te concluderen dat de uitvoering van de eerste bestreden beslissing zeker aanleiding zal geven tot een moreel trauma.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt niet.

Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

J. CAMU